

[Viggo Starcke.]

mill. kr. ud, i 1952 287 mill. kr., i 1953 104 mill. kr., ialt i den tidligere regerings tid ca. 500 mill. kr., og i disse foranstaltninger ligger en del af forklaringen på de vanskeligheder, som den nuværende regering står i.

Hvad angår ønskerne om, at befolkningen skal spare, tror jeg, at spareinstinktet er noget, der ligger uhyre dybt i den danske befolkning. Selvom den har oplevet tre kronenedskæringer i løbet af 20 år, sparer den minsandten alligevel. Den sparer måske ikke tilstrækkeligt; men kan man bebrejde befolkningen det, når den i løbet af 20 år har oplevet tre kronenedskæringer, når den har set, hvorledes skatterne på indtægt, arbejde, flid, dygtighed, omsætning og opsparing er steget, hvorledes arveafgifterne er gået i vejret, hvorledes der stadig laves inflation, hvorledes man ligesom bliver straffet for sparsommelighed gennem en lavere aldersrente, hvis man selv har sparet noget sammen? Alle disse ting tilsammen har været med til at hidse forbruget frem, så at det igen dér er politikerne, der har ansvaret.

Under den krise og de forhandlinger, som fandt sted i 1950 og 1951, var retsforbundets stilling til det, der skulle gøres, den samme, som den har været under den nuværende krise. Vi har hævdet, at man skulle standse udpumpningen af pengemidler, at man skulle udvise streng offentlig sparsommelighed, at man skulle frigøre handelen, og at man omgående skulle indføre en 1 pct.s grundskyld til beslaglæggelse af de 2 milliarder, som jordværdierne er steget med alene siden den sidste devaluering, og at man efter forhandling med nationalbanken skulle gå over til et sikkert pengevæsen.

Se, en del af de forslag, der indgår i det forlig, som er blevet sluttet mellem den høje regering og det radikale venstre, går i den rigtige retning, selvom det ikke er de ordninger, vi helst havde set gennemført. Men dette forlig førte dog til foranstaltninger, som var bedre end dem, den høje regering havde foreslået alene. Vi har opnået det, at der bliver nu taget virkeligt alvorligt fat på at spare på de offentlige budgetter. Vi har set, at nu bliver der bremset op for den stadige stigning af de største og mest betydningsfulde skatter.

Vi har set, at der hidtil er blevet sat en bremse på toldforhøjelsen.

Men de foranstaltninger, som blev truffet mellem den høje regering og det radikale venstre, har fået en attest i „Politiken“ den 26. september — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere —:

„Det ligger nær at opkaste det spørgsmål, om det, der nu gennemføres, er tilstrækkeligt til at standse valutasvindet og atter skabe en reserve. Intet menneske, selv de kyndigste, er i stand til at svare herpå.“

Og så fortsætter bladet:

„Skulle det ikke desto mindre vise sig, at foranstaltningerne ikke formår at vende strømmen, må der tages fat på ny. De to tidligere regeringspartier vil ikke være de rette til at harcellere herover. De foranstaltninger, som de gennemførte i 1950, måtte som bekendt efterfølges af et nyt sæt i 1951.“

En sådan selvurdering er ikke videre betryggende for befolkningen. En sådan beskrivelse af de fire store partiers stilling til vigtige og afgørende spørgsmål indgyder ikke tillid, den giver udtryk for tilfældighed, for vilkårlighed og for uklarhed.

Der er fra venstres og konservativ side gentagne gange udtalt mistillid til den høje regering, og der findes områder, hvor man har grund til at følge den med opmærksomhed. Men dette at udtale mistillid til en regering er ikke nødvendigvis det samme som selv at indgyde tillid, og det, som venstre og de konservative har forsømt i den nuværende situation, er at indgyde tillid til, at de selv kunne gøre det bedre. De har imidlertid på intet tidspunkt sagt, hvad de ville, og derfor har de ikke noget som helst moralsk krav på at få overladt regeringsmagten. Det er rigtigt, at den høje regering forud for valget gav altfor store løfter. Alle disse store løfter om den lave rente og de billige penge svæver jo nu som en sort skygge efter den. Regeringen har været altfor villig til at love støtte til alle og større byrder til alle, og det har ført det med sig, at man sommetider har sine tvivl. Med den spisevægring, som venstre og de konservative har lidt af i den sidste tid, har de i og for sig ikke ydet noget bidrag til krisens løsning. Den eneste antydning af et bidrag, vi har set, er den, som ordføreren